

eul_wid: rrg-ag

Χρυσοποιὸς Α' · Alchemist I

Dyeing of Stones, Emeralds, Lichnites, and Hyacinths

Καταβαφή λίθων καὶ σμαράγδων καὶ λιχνιτῶν καὶ

Period: Ῥωμαϊκή [Roman](#)
Dialect: Κοινὴ τεχνικὴ [Technical Koine](#)
Domain: Ἐπιστήμη [Science](#)
Format: Πραγματεία [Treatise](#)

[20] ΚΑΤΑΒΑΦΗ ΛΙΘΩΝ ΚΑΙ ΣΜΑΡΑΓΔΩΝ ΚΑΙ ΛΥΧΝΙΤΩΝ ΚΑΙ ΥΑΚΙΝΘΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΕΞ ΑΔΥΤΟΥ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΕΚΔΟΘΕΝΤΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ Λαβὼν κομάρου τοῦ δυσχερῶς εὐρισκομένου, ὃ Πέρσαι καὶ Αἰγύπτιοι τάλακ φασίν, οἱ δὲ ταλὰ κ , Ϝ [?] , καὶ θείου Ϝ [?] , καὶ ὕδατος θείου ἀθίκτου Ϝ ιη' , λειώσων τὸ κόμαρον καὶ ἔνωσον τῇ ὑδραργύρῳ· καὶ βάλε εἰς ἀνακλαστάριον ἀγγεῖον ὑάλινον, καὶ ἔχε. Ἐπὰν δὲ βούλει βάψαι σμάραγδον, λαβὼν ἰὸν χαλκοῦ καὶ ὄξος πρωτεῖον, λειώσων ἐν ἴγδῃ ὑαλίνῃ· συμμίξας καὶ χολὴν ταύρου ξηρὰν, ἥ γυπὸς, καὶ μετὰ τὸ ἐνωθῆναι ὁμοῦ, ποιήσων σφαιρία, καὶ ψύξων ἐν σκιᾷ, καὶ ἔχε. Ἐπὰν οὖν μέλλῃς βάψαι λίθον, βάλε ἐκ τῶν σφαιρίων τούτων εἰς ἴγδην ὑαλίνην, καὶ λειώσας ἔνωσον αὐτῷ ἐκ τοῦ ἀνακλασταρίου, καὶ συλλειώσας, ποιήσων ζωμόν, καὶ ἔμβalon εἰς βυσσίον ὑάλινον κεχρισμένον πυριμάχῳ πηλῷ· καὶ φέρε ἐκ τῶν κρυστάλλων οἷον βούλει σχῆμα· καὶ ἔμβαλε εἰς τὸ βυσσίον τὸ πεπηλωμένον τὸ ἔχον τὸν ζωμόν· καὶ βαλὼν κάρβωνα, ὑπόκαιε θερμῇ πραεῖα· καὶ ἔασον λαβεῖν βράσμα ἐν· καὶ ἄρας ἐκ τοῦ πυρὸς, τίθει ἐν τόπῳ, καὶ ἔα ἀποβρέχεσθαι ἡμέρας γ'· καὶ ἀνελόμενος, ἔχε τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι. [20]

2 351 Τῇ αὐτῇ δὲ ἀγωγῇ καὶ ἐπὶ λυχνίτου, σφαιροποίησον δρακόντειον αἷμα, καὶ χυλὸν ἀγχούσης βοτάνης· καὶ συλλειώσας μετὰ τοῦ ῥηθέντος ἀνωτέρω ὕδατος τοῦ ἐν τῷ σμαράγδῳ, βάλε κρύσταλλον, καὶ βάψεις. Ὅμοίως καὶ ὑακίνθον, λαζούριον λείου σὺν χυλῷ ἰσάτεως, καὶ ποίει σφαιρία, ὡς ἀνωτέρω ἐκδέδοται· τούτου γὰρ ἄλλο κρεῖσσον οὐκ ἔστιν. ΤΙΝΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΛΙΘΩΝ ΚΑΤΑΒΑΦΗΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΟΙΚΟΝΟΜΕΙΤΑΙ. —Ἐπεὶ οὖν ἔγνωμεν ὡς τὸ συνεκτικὸν αἷτιον τῶν ἔργων τῆς τέχνης ἐστὶν ἡ κόμαρις· πρόκειται δὲ λέγειν ἡμᾶς περὶ τῆς τῶν λίθων καταβαφῆς, ἀρτίως ἴδωμεν πρῶτον τίνα τὰ βαπτικά εἶδη τυγχάνουσι τῶν λίθων, καὶ ὅπως ἐνωθέντα τῇ κομάρῳ, βάπτουσι κρυστάλλους ἢ τοὺς φυσικοὺς ἐπιβάπτουσι, καὶ οἷα τὰ ἀγγεῖα ἐν οἷς καὶ ὅπου οἰκονομοῦνται. Ἐπὶ μὲν τῆς τῶν σμαράγδων ποιήσεως, καθὼς καὶ ὅστανε δοκεῖ τῷ πανδοχεῖ τῶν ἀρχαίων, ἰὸς χαλκοῦ, καὶ χολαὶ ζῶων παντοίων, καὶ τὰ ὅμοια· ἐπὶ δὲ ὑακίνθων, ὑακίνθου πόα, καὶ ἰσάτιδος ῥίζα συνεψομένη· ἐπὶ δὲ λυχνίτου, ἄγχουσα καὶ αἷμα δρακόντειον· ἐπὶ δὲ νυκτοφανοῦς τε καὶ θαλασσοβαφοῦς ὀνομαζομένου λυχνίτου, ζῶων χολαὶ θαλασσίων ἰχθυωδῶν ἢ κητωδῶν, διὰ τὸ τούτων νυκτοφανές, καὶ μᾶλλον γλαυκότερον, ὡς δηλοῦσιν ἔντερα καὶ λεπίδες αὐτῶν νυκτὸς ἀποστίλβοντα καὶ ὅστᾳ. Φησὶ γὰρ καὶ ἡ Μαρί α· «Ἐὰν μὲν χλωρὸν θέλῃς, συμμάλασσε τὸν ἰὸν τοῦ χαλκοῦ μετὰ χολῆς χελώνης, ἐὰν δὲ κάλλιον βούλῃς, τῆς ἰνδικῆς χελώνης, ἐπίβαλε, καὶ ἔσται πάνυ πρωτεῖον· ἐὰν δὲ μὴ εὗρης χολὴν

χελώνης πνεύμονι θαλασσίῳ τῷ κυανέῳ χρῶ, καὶ κάλλιον ποιήσεις· συντελεσθέντες δὲ, φέγγος βάλλουσιν· ὥστε τὰς μὲν χολὰς τῶν ζώων καὶ τὸν ἰὸν τοῦ χαλκοῦ Ὀστάνη ς, ἐπὶ τῶν σμαράγδων ἐξέλαβε, μὴ προσθεῖς τὸ θαλάσσιον· ἐπὶ ὑακίνθου δὲ, πόαν ὑακίνθον, καὶ μέλαν ἰνδικόν, καὶ ἰσατίδος ρίζαν· ἐπὶ δὲ τοῦ λυχνίτου, τὴν ἄγχουσαν καὶ τὸ δρακόντειον αἶμα· ἡ δὲ Μαρί α, τὸν ἰὸν τοῦ χαλκοῦ καὶ τὰς χολὰς τῶν θαλασσίων ζώων· ἐπὶ δὲ τοῦ νυκτοφανοῦς δῆλον <ὅτι> καλοῦσιν ὑακίνθον οἱ περὶ λίθων σοφοί. [25]

2 352 Διὸ καὶ προσεπάγει λέγων· «Συντελεσθέντες δὲ, φέγγος βάλλουσιν, ὡς ἀκτῖνες ἡλίου». Πόθεν οὖν λαμβάνουσι τὸ πυραυγὲς οἱ λίθοι, μήτε τῶν χολῶν, μήτε τοῦ ἰοῦ τοῦ χαλκοῦ δυναμένων αὐτοῖς τοῦτο χαρίσασθαι, χλωρῶν ὄντων. ἐκ φύσεως; Τί οὖν φαμεν; Ἄρα τὴν Μαρίαν παρῆλθε τὸ τοιοῦτον χρησιμώτατον ἔργον; Αὕτη περὶ λυχνιτῶν ποιήσεως, ἥ καὶ ἀνωτέρω κατέλεξεν. Ὀστάνης δὲ τὴν ἄγχουσαν καὶ τὸ δρακόντειον αἶμα, καὶ ἄλλας ἐτέρων λίθων καταβαφὰς παραλαμβάνει· ὅθεν ὡς εἶδη προκαταλήξασαν τὴν ἐρυθρὰν τοῦ λίθου καταβαφὴν ἢ χροιάν, ἥτις πυρρὰ μὲν ἐστίν, ἀλλ' οὐ νυκτοφανῆς, τιμιωτέραν ἡμῖν ἐνταῦθα εἰσηγεῖται ὁ τεχνίτης ἱκανὸν εἶναι παρασκευάζειν τὸν βαπτόμενον λίθον, ἡλίου δίκην, ἀκτῖνας ἀφιέναι, νυκτὶ καὶ δύνασθαι τοὺς κεκτημένους ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν καὶ πάντα πράττειν, σχεδὸν ὡς ἐν ἡμέρᾳ· τὸ μὲν γὰρ θεωρεῖσθαι νυκτὸς ἕκαστος ἔχει λυχνίτης, κατὰ τὸ οἰκεῖον μέγεθος καὶ τὴν καθαρότητα φυσικὸν ἢ τεχνικόν· τὸ δὲ φωτὸς εἶναι χορηγὸν μόνον ἰδίον τε καὶ ἐξαίρετον τοῦ νυκτοφανοῦς· ἡ γὰρ λέξις ἐνταῦθα, οὔτε ἡμέρᾳ φαινόμενον ὑπαινίττεται μόνον, ἀλλὰ τὸν νυκτὸς φαίνοντα δείκνυσιν. Αἱ μέντοι χολαὶ τῶν ζώων ἀποστάξασαι τὸ ὕδατῶδες σκιοφύκτοι γίνονται, καὶ οὕτω πρόκεινται τῷ ἰῷ τοῦ ἡμετέρου χαλκοῦ, τουτέστι τῇ κομάρῳ, καὶ ἔψονται ἅμα τεχνικῶς καὶ χρωσθεῖσαι τῷ ὕδατι, ἄφευκτοι γίνονται· καὶ σειρωθέντος τοῦ ὕδατος, θερμαίνονται οἱ λίθοι καὶ χαλῶνται θερμοὶ ἐν τῷ βάμματι, κατὰ τὴν Ἑβραίων φωνήν. Εἰ μέντοι τὸ χολῶδες χρῶμα μεῖον ἐστὶ δυνατόν τῷ λίθῳ πολλὴν ἐποιῆσαι χλωρότητα, βάλλεται σὺν τῷ ἡμετέρῳ ἰῷ καὶ ὁ κοινὸς ἰὸς [τῆς ὑπηρεσίας] χαλκοῦ καὶ χαλκάνθης ὀλίγης, καὶ ὅσα ἕτερα δύνανται βοηθῆσαι τοῖς ἐπιβαπτομένοις ἢ πλαττομένοις λίθοις, καὶ μάλιστα τοῖς σμαράγδοις. [25]

2 353 Ἰστέον δὲ ὅτι αἱ χολαὶ τῶν θαλλαττίων ζώων λαμπηδόνα συμβάλλονται πρὸς ἐκάστου λίθου καταβαφὴν, συμμέτρως παραλαμβανόμεναι μετὰ τῶν ἁρμοζόντων ἐκάστῳ χρώματι ζωγραφικῶν, ἢ ἄλλων τινῶν εἰδῶν. Χρὴ δὲ γενέσθαι πᾶσαν βαφὴν ἐν ὑαλίνοις ποτηρίοις λαμπροῖς, καὶ πάντα ποιεῖν, μετὰ τοῦ καθολικοῦ κανόνος, τοῦτο ὡς ἐπινοεῖς· οὐ γὰρ ἀμελητέον αὐτῶν. ΤΙΣ Ο ΤΗΣ ΟΨΕΩΣ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ ΗΤΟΙ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΡΟΠΟΣ ΤΩΝ ΒΑΠΤΟΜΕΝΩΝ ΛΙΘΩΝ. —Διδάσκων ἡμᾶς ὁ φιλόσοφος τίς ὁ τῆς ὄψεως τρόπος τῶν χρώματι ὄντων βαπτομένων λίθων ἐστίν, ἐν τῷ περὶ λίθων καταθέτῳ χαλκοῦ, οὕτως φησί· «Ἔστιν, ὡς ἤκουσα ἐν τῷ πατροπαραδότῳ βιβλίῳ, χολὴ ἰχνεύμονος, χολὴ γυπεΐα· ἐν ταύταις ταῖς χολαῖς, ὅστις ἂν δυνηθῇ τὸν ἰὸν τοῦ χαλκοῦ σῆψαι ἡμέρας μ', ἵνα, τῆς ὕλης σαπίσης, γέννηται ἡ θέσις τῶν λίθων, καὶ ἀμετάτρεπτος ὁ ἰὸς τὸ εἶδος φυλάξῃ, κατὰ τὸν Ἀγαθοδαίμον α· περὶ οὗ καὶ ὁ θεσπέσιος λέγει Μωϋσῆς ὁ προφήτης ἐν τῇ οἰκείᾳ χυμευτικῇ τάξει· «Καὶ πάντα βαλὼν ἐν σφαιρίῳ ὑαλουργικῷ, ἔψει, ἕως γέννηται κινναβαρῶδες, καὶ τελέσῃ τὸ θεοδώρητον μυστήριον.» Ὅτι δὲ τὴν ἀσινῇ καὶ σύμμετρον ἠνίζατο τοῦ συνθέματος θέρμην, διὰ τῆς τοῦ ἡλίου προσηγορίας, δείκνυσιν σαφῶς, καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς τῆς διὰ τῶν ἱάμβων πρὸς τὴν Σάνην, λέγων ἀναφανδόν· καὶ πάντ' εἰσάξεις ὡς εἰς ἥλιον σφοδρόν. ΠΕΡΙ ΧΥΜΕΥΤΙΚΗΣ. —Λαβὼν σηρικὸν λίτρας γ', κρύσταλλον καθαρὸν λίτραν α', κασσίτερον ἐξάγια β', λείωσον θεῖα (?) ὡς χοῦν· καὶ βάλε αὐτὰ εἰς χυτρίδιον ἄθικτον, καὶ παρόπτα αὐτὰ εἰς κάρβωνα, ἕως γέννηται ὕαλος πράσινος. [25]

2 354

Ἐὰν ὑπάρχη τὸ πῦρ ἐκτεταμένον, γίνεται χρυσοειδές· εἰ δὲ ἐπὶ πλέον, λευκὸν ὥσπερ κρύσταλλος. ΑΛΛΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ. — Ἐπειδὴ τῶν λίθων οἱ μὲν βάπτονται, οἱ δὲ στύφονται, καὶ τῶν ἐπιβαπτομένων οἱ μὲν λειοῦμενοι χρώννυνται, οἱ δὲ ἀκέραιοι ἐπιβάπτονται, ὁμοίως καὶ τῶν βαπτομένων λειοῦνται οὐ καθόλου πάντες, <καὶ> ἑτερογενεῖς εἰσιν, ἢ ὁμοιογενεῖς, εἴπωμεν πρότερον περὶ τῶν ἐπιβαπτομένων ὁμοειδῶν, ἔπειτα καὶ περὶ τῶν βαπτομένων [μὴ] ἑτερογενῶν, μετὰ ταῦτα καὶ τῆς περὶ τῶν μαργάρων ποιήσεως. Ὅτι μᾶλλον ἀναγκαῖον ἢ διὰ τοῦ ἐνὸς ζωμοῦ τῶν λίθων σκευὴ καὶ τελείωσις. Ζητῶ δὲ πρὸ πάντων πότερον εἷς ἐστὶν ὁ ζωμὸς ὁ τὰ πάντα ἐργαζόμενος, ἢ δύο, ἢ τρεῖς. Ἀραιώσεως μὲν γὰρ καὶ βαφῆς καὶ στύψεως δεῖται πᾶς λίθος· κάτοχος γάρ ἐστι· τάχα δὲ καὶ ἀραιώσεως, ὡς τῷ καλῷ φιλοσόφῳ δοκεῖ· ἀραιώσεως μὲν, ἵνα παραδέξηται τὴν χροιάν· βαφῆς δὲ, διὰ τὸ ποθούμενον κάλλος καὶ τέλος· στύψεως δὲ, διὰ τὴν παραμονὴν τῆς μορφῆς. Ὡσπερ γὰρ ἐν ταῖς περὶ χρυσοῦν καὶ ἄργυρον σκευαῖς, εἰσκρισεῶς τε καὶ βαφῆς, καὶ κατοχῆς δεόμεθα, ὧν ἄνευ τῆς τελειότητος τὸ ξηρίον τῶν βαπτομένων εἰδῶν εἰσδεχθῆναι ἀδύνατον, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν λίθων ἀνάγκη. Τινὲς μὲν οὖν διὰ τριῶν ζωμῶν εἰργάσαντο, ὃ ἐξέδωκαν οὐ κατὰ στύφωσιν, ἀλλὰ κατὰ τάξιν· ἵνα ἀραιώσαντες, καὶ ἐπιστύψαντες, εἴτα βάψαντες ὁμοῦ καὶ στύψαντες, εἴθ' οὕτω καὶ βάψαντες ἐν ζωμῷ ἐτέρῳ· ἄλλοι δὲ δι' ἐνὸς μόνου τὸ πᾶν ἀπειργάσαντο ἀραιοῦντες, καὶ ἀναστύφοντες, καὶ βάψαντες παρέλαβον· καὶ ἔτι παρέδωκαν ἐφ' οἷς καὶ τὴν στύφωσιν, ὡς ἐπὶ τῶν μαργαριτῶν· οὐκ ἂν μυρίων τῆς αὐτῆς διδασκαλίας Δημόκριτος καὶ Μαρία καὶ Ζώσιμος τὴν δι' ἐνὸς ἀπάρτισιν τοῦ παντὸς ἔχοντος· ὃν τρόπον καὶ ἐπὶ τῆς ψυχροβαφῆς ἐδικαίωσε πορφύρας. ^[25]

2 355 Δυνατὸν γὰρ κάκεῖ τοῦ στύψεσθαι τὴν αὐτὴν καὶ ἐπιβάπτεσθαι κοκκίνῳ, εἴτα καὶ ἐπιβάπτεσθαι κυάνεον. Ἄλλ' εἴπερ ἐνδέχεται βάπτεσθαι ὁμοῦ καὶ κατέχεσθαι, ἐνδέχεται καὶ στύφεσθαι τὴν βαφὴν, ἔχειν δὲ τὸν ἕνα ζωμὸν τὸν στύφοντα, ἥτοι εἰσκρίνοντα, καὶ βάπτοντα, καὶ κατέχοντα, ὡς ἐπὶ τῶν ἰδίων ὑγρῶν τῶν πρώτων δύο συνθέτων, ὡς φησὶν ὁ φιλόσοφος· οὕτω γὰρ ἂν οὐ μόνον σὺν αὐτῷ ὡς τεχνίτης ὀφθῇσεται, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλῆς ἐν πᾶσιν. Ὅτι δὲ ἀραιώσις ἐστὶ καὶ στύψις καὶ βαφή, καὶ τῶν λοιπῶν προϊόντων· ἔστι γὰρ ἐννοεῖν ἐν διαφόροις φιλοσόφῳ εἰ παραλάβοιμεν τὰς σύριγγας τῶν λίθων, ὁπότεν πρότερον πληροῦσθαι καὶ ἀτελεῖς μένει τὸ ἔργον· εἴτε γὰρ στύψαι κωλύσει τὴν βαφὴν πυκνώσας, ἀναπληρώσει ταύτας καὶ τὸ χρῶμα καὶ τῶν λίθων καὶ μαργάρων τὰ πράγματα, ἐν τρισὶ κεφαλαίοις. Τὴν περὶ πορφύρας διὰ τῶν φθασάντων οἰκονομήσαντες λοιπὸν καὶ δείξαντες δι' αὐτῶν τίς μὲν ἢ ἀρχέτυπος πορφύρα, τίς δὲ ἢ χρυσόκολλα, καὶ τρίτον τίς ἢ τῶν ἱερωμένων, τὴν μὲν ἀκολούθως ἐπὶ τὴν προσεχῇ τοῦ τελείου διδασκαλίαν τῶν ἔργων τῆς τέχνης, τὸν περὶ λίθων λόγον διεξιέναι σπουδάζοντες, ὡς ἀγνοῆσαι τέως μὲν τὰς ἀφορμὰς πάλιν ἐκ τῶν ἀρχαίων λαμβάνοντες, κατὰ τὸν ἐκείνων σκοπὸν ὑμῖν ἀναπτύσσομεν. Εἰδέναι γὰρ ὑμᾶς θέλω ὡς λίθους καὶ μαργάρους ἐκάλεσαν τὸ θεῖον ὕδωρ τὸ ἄθικτον, τουτέστι τῆς πορφύρας, διὰ τὸ τίμιον καὶ ἄφευκτον· οὐ γὰρ ἐπὶ λίθων γενηρῶν αὐτῶν ὁ λόγος ἐστίν· δείκνυσιν ὁ φιλόσοφος ἐν τοῖς περὶ ἰοῦ πονηθεῖσιν αὐτοῦ· λέγει γὰρ φανερώς ὅτι οὐ λίθος σφίγγων, ἢ λίθου ἢ ξηρὸν ἢ ὑγρὸν, ἀλλὰ μέθοδος ποιητικὴ σύνεργον ἔχουσα τὴν τῶν μελῶν ποιότητα, καὶ τὴν τῶν ὑγρῶν καταλλαγὴν, καὶ τὸ πῶς πόα βαπτική· τῇ δεήσει παρ' αὐτοῖς λεγόμεναι πόαι, δείκνυσιν ὁ Πετάσιος <ὁς> ἐν τοῖς δημοκριτείοις ὑπομνήμασιν ἐπὶ λέξεων γράφων «πόας» καλεῖ τὰς λεκίθους τῶν ὠῶν. ^[25]

2 356 Ἦξεστι δὲ τοῖς φιλομαθέσιν ἀπὸ τῶν παλαιῶν διὰ μυρίων τὸ τοιοῦτον πιστώσασθαι καὶ μαθεῖν ὅτι διὰ παντὸς εἶδους ὑγροῦ καὶ ξηροῦ, ἢ τέχνη τοῦ φυσικοῦ δύο θεῖα ἀνακηρύττει, οὐ μόνον τὸ στερεὸν καὶ ξανθὸν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑγρά καὶ λευκά. Διότι καὶ μυρίων ἡμᾶς ἀγαθῶν μετὰ πολλὰς προσηγορίας ἕκαστον αὐτῶν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ χελιδονίαν, καὶ ἀριστολοχίαν, καὶ πόντιον ῥά, καὶ κρόκον κιλίκιον, καὶ θαψίαν, καὶ μέταλλα παντοῖα, καὶ ὕδωρ, καὶ οἶνον, καὶ

γάλα παντοῖον, καὶ ἔλαιον, καὶ πόας ἅμα πάσας κατηγοροῦσι τῶν ἀμφοτέρων ὑδάτων συνθέσεων ἀπὸ χρώματος, ἢ σχήματος, ἢ ποιότητος, ἢ δυνάμεως δευτέρας, <ἢ> ἐνεργείας φυσικῆς ἢ τεχνικῆς, ἢ ὁμωνυμίας. Καὶ Δημόκριτος· «Τὸ γὰρ κόμαρον νόμιζε τὸν λίθον» καὶ ἡ Μαρία δὲ πάντα ἐν ταῖς περὶ μαργαριτῶν ἐκδόσεσι περὶ τῶν πρὸ αὐτῆς συγγραφέων εἰποῦσα· «Οὐ γὰρ οὕτω φρονήσαντες ταῖς τοῦ χρυσοῦ, μολύβδου καὶ ἀργύρου ποιήσεσι τῆς κομάρεως, καὶ ἐπ’ αὐτὸ παθόντες λέγουσι· μὴ ἔστω σοι ὑπερμεγέθης· μὴ ἑαυτῷ φθονήσης». Δέδεικται τοίνυν σαφῶς ὅτι πορφύρας, καὶ λίθων, καὶ μαργάρων οἱ παλαιοὶ μεμνημένοι τὸ κόμαρον διαγράφουσι· πολλὰ γὰρ ἀπεργάζεται· καὶ αὖθις τοῦτο λαβὼν ἀπεργάζου· τοῦτο γὰρ ποιεῖ τὸν τῆς Κυθρεΐης λίθον· ἔτι γε μὴν καὶ τὴν νεφέλην δόκιμον ποιεῖ· τοῦτο καὶ παντοῖον δείκνυσι λίθον· τοῦτο καὶ τὰ μιγνύμενα χρώματα κατέχει. Ὅρα ὡς τοῦ ἐνὸς εἴδους πολλὰ συνηγόρησεν ὁ φιλόσοφος. Μαργαρίτης ὅς ἐστι τῆς Κυθῆρης λόγον δεικνύει παντοῖον, δόκιμόν τε τὴν νεφέλην ποιεῖ, μίαν τε μίξιν ἐπὶ πάντων ἀρμόζειν τῷ λίθῳ· καὶ τὴν αὐτὴν ὡς πῆξαι αὐτὸν, καὶ συνελόντα εἰπεῖν, κατεργάζεσθαι πάντα ὅσα καὶ βούλεται ὁ τεχνίτης. [25]

2 357 Τί δὲ τὸ ἐν εἶδος, ὦ Δημόκριτε; — Ὁ δὲ φησι φέκλην καὶ ὠοῦ τὸ λευκόν. Ζώσιμος δὲ τὴν φέκλην ἀφροσέληνον εἶπε· καὶ τὸ ἀφροσέληνον, κόμαρον, λέγων ἐν τοῖς περὶ κομάρου καὶ ἀφροσελήνου παρὰ Δημοκρίτου ταῦτα· «Ἀφροσέληνον λέγων ἐν εἶδος· σύνθετον δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀφροσέληνον». Ὅτι δὲ αἰεὶ τινες αὐτὸ ἐκδεδώκασιν, εἴτε φέκλην εἶναι ἀπὸ κοπτικοῦ, εἴτε ἀπὸ σεληνιακῆς ἀπορροίας, ἄγει ἄργυρον καὶ κόμαρον· τούτων γὰρ ὧν ἡ ἐνέργεια μία καὶ ἡ οὐσία ἰδίᾳ, τὸ ἀφροσέληνον καὶ τὸ κόμαρον ἐνέργειαν μίαν ἔχουσι πάντως, καὶ ἐν τι ὀφείλουσιν εἶναι. Ἀλλὰ γὰρ ὁ Δημόκριτος, ἐπὶ τῆς κομάρεως ἐλθὼν, κατηγορεῖ φάσκων· «Ἐπίχριε ὅσον βούλει λίθον, λειώσας αὐτὸν, καὶ ἔσται μαργαρίτης.» Τοῦτο δὲ παντοῖον δείκνυσι λίθον. Ἐν δὲ ταῖς καταλλήλων τῶν εἰδῶν <βίβλοισ> συνεῖχεν αὐτὰ εἰρηκῶς· «Ἀφροσέληνον κομάρῳ συλλειοῦν, καὶ μαλάττειν, καὶ πηγνύειν, καὶ βάπτειν, καὶ ἀραιοῦν.» Καὶ παντοῖον δείκνυσι λίθον· καὶ πάλιν φησὶν ὁ αὐτός· «Λαβὼν τὴν λεπίδα τῶν ναυπλοίων κόχλων, καὶ τοὺς μικροὺς μαργάρους λύσας». Καὶ πῆσσειν διόλου αὐτὸς ἐμφαίνει διὰ τοῦ ἀφροσελήνου <καὶ> κομάρεως· «Πῆξον, φησὶν, ὕδωρ <διὰ> τοῦ ἀφροσελήνου», καὶ τὰ ἐξῆς. Καὶ αὕτη δὲ Μαρία· «Τὸ ἐν εἶδος τὰ πάντα ἐργάζεται.» Περὶ τῶν λίθων διδάσκουσα, ἡλιοτρόπιον ἔφησε βητάν· τὸν ἰὸν ὑποδείξασα, γράφει οὕτως· «Ἔστω σοι οὖν παντὸς λίθου ἀραίωσις, στυφομένου στύψις, ἢ μανδραγόρα ἢ τὰ σφαιρία ἔχουσα· ἐκείνης γὰρ ἄνευ τῆς βοτάνης οὐδὲν γίνεται. Τοῦτο ἔκρυσαν τὸ μυστήριον· οὔτε γὰρ γῆ, οὔτε βάσις, οὔτε κρύσταλλος ἀραιοῦσθαι χωρὶς τοῦ ζητουμένου δύναται· τοῦτο γὰρ παντὸς κυριεύει, ἢ τε βαφὴ σὺν τῇ στύψει μιγεῖσα καὶ ἐπὶ πλείονα χρόνον ἐπιστήσεται τὸ κάτοχον· τούτου δὲ μὴ εὐρίσκομένου, πάροδος ἢ βαφὴ καὶ ἀσθενὴς καὶ ἀπαράμονος ἔσται, καὶ δοκιμαζομένη τοῖς θερμοῖς ὕδασι, ἢ ἐλαίῳ ἐξαφανίζεται. Διὸ «λείου ἐμφρόνως», ὁ Πανοπολίτης φησὶν ἐν τοῖς περὶ λίθων τῶν βαφικῶν καὶ κατόχων γενομένων. [25]

2 358 Καὶ ζωμοῦ ἐργασίαν εἰπὼν· «Ἴδου καὶ κατόχου λόγοι ἐπέχουσι μετὰ τὸ πυριμαχεῖν· τὸ γὰρ βάπτον αὐτοὺς ἀνέδειξαν οἱ ζωμοὶ ἀναντιρρήτως». Ἀλλ’ ἐπεῖδη τὸ εἰρημένον ἀμάρτυρον ἦν, καταλιμπάνειν τὸν λόγον οὐκ ἀγαθόν. Ἀκούειν δὲ δεῖ καὶ τῆς τῶν παλαιότερων ἐκδόσεως, τὰ παραπλήσια λεγόντων εἶδη. Ἴδου γὰρ ἐν τῇ τῶν Αἰγυπτίων Σοφῇ βίβλῳ φησὶ Δημόκριτος οὐχὶ τοῦτο μόνον, ἀλλ’ ὅτι καὶ «μία φαρμάκου σύνθεσις πολλὰ χρώματα ποιεῖ», καὶ «μία μάλαξις τοῖς πᾶσι ποιεῖ», καὶ «τὸ ἐν εἶδος πολλὰ ἀπεργάζεται.» ΠΕΡΙ ΒΑΦΗΣ ΣΜΑΡΑΓΔΟΥ. — Λαβὼν δύο χῶνας, ἔχε ἐν ἐτοίμῳ· καὶ λαβὼν σηρικῷ μέρος α’, λῦσον ὅξει, καὶ χρῖσον τὸ σύνθημα τὰ δύο χωνία· καὶ λαβὼν χαλκὸν κεκαυμένον μέρος, ποίησον λεπτότατον, καὶ μέρισον εἰς δύο· καὶ τὸ μὲν ἐν μέρος ὑπόστρωσον τῇ μιᾷ χώνῃ, καὶ ἔνθεος κρύσταλλον λίθον, καὶ ὑποκάλυψον αὐτὴν τῷ ἐτέρῳ μέρει τοῦ τετριμμένου χαλκοῦ. Εἴτα ἐπιπώμασον μετὰ τῆς ἐτέρας χώνης, καὶ

ἀσφάλισον πηλῷ πυριμάχῳ τὰς ἀρμονίας ἀμφοτέρων τῶν χωνῶν, ἵνα μὴ ἐκπνεύσῃ τὸ ξηρίον, ἢ κινήθῃ, καὶ γυμνωθῇ τὸ ἐν μέρος καὶ τοῦ λίθου, γένηται περικὸν ἐν τῷ σείεσθαι τὰς χῶνας. Μετὰ οὖν τὸ ἐπιχρίσαι εὐφυῶς ἐπάνω ἕως κάτω, ἕασον ξηρανθῆναι· καὶ καῦσον πυρὶ ἐλαφρῷ ὥρας θ'. καὶ ἀνακαλύψας εὐρήσεις τὸν ἀπὸ κρυστάλλου ἀλλοιωθέντα λίθον εἰς σμάραγδον. Τοῦτο τὸ ἀφροσέληνον καὶ τὸ κόμαρον αἰνιγματωδῶς οἱ φιλόσοφοι εἶπον· τὸ γὰρ ἀφροσέληνον καὶ τὸ κόμαρον μιᾶς ἐπιστήμης ὑπάρχουσι· καὶ ἐν τούτοις τοῖς ὀνόμασι δυσεύρετόν ἐστιν· ἀλλ' οἱ σοφοὶ τῶν Ἰσμηλιτῶν σαφῶς εἶπον τοῦτο, καὶ οὕτως εἰρμήνευσαν, οἱ μὲν ταλ'κ, καλ'κ, οἱ δὲ χάλκ· καλεῖται δὲ φόβος καὶ τρόμος. Διὰ τοῦτο εἶπον· «Ἀφροσέληνον ἔνωσον μετὰ κομάρεως, λειῶν καὶ μαλάττων καὶ πηγνύων καὶ βάπτων αὐτὸν, χώνευσον ἄργυρον, καὶ ἐπίβαλε ἀπὸ τοῦ συνθήματος, καὶ ἴδης τὴν ἄργυρον εἰς χρυσὸν μεταποιηθεῖσαν, καὶ θαυμάσεις.

[25]

2 359 Ἡ φύσις τῇ φύσει τέρπεται, καὶ ἡ φύσις τὴν φύσιν νικᾷ.» Καὶ πάλιν εἶπον· «Τὴν χρυσόκολλαν λείωσον οὐρῷ ἀφθόρῳ ὥρας ζ', καὶ καταμίγνυε αὐτῇ θεῖον ξανθόν· ἐπίβαλε οὖν σῶμα τοῦ χαλκοῦ ἢ ἀργύρου, καὶ ἔσται χρυσός.» ΣΙΔΗΡΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΠΡΟΣ ΛΙΘΩΝ ΚΑΤΑΒΑΦΑΣ ΚΑΙ ΕΤΕΡΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ. — Λαβὼν μίσυρος λίτραν α', χαλκίτου λίτραν α', χαλκάνθου λίτραν α', ἅλατος ἀμμωνιακοῦ καὶ νίτρου ἀλεξανδρινοῦ, στυπτηρίας σχιστῆς ἀνὰ λίτραν α', ὄξους δριμυτάτου ξέστας ι' καὶ λειώσας πάντα καλῶς λίαν, ἔμβalon ἐν ὑαλίνῳ ἀγγεῖῳ, καὶ ἕασον ἡμέρας γ' ἐν ἡλίῳ, κινῶν καθ' ἡμέραν αὐτό· καὶ τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἕασον καταστῆναι· καὶ ἀποσειρώσας κάθαρον, καὶ ἔχε. Καὶ λαβὼν ὑαλίνην θυεῖαν, ἔμβαλε τὸ ὄξος· εἴτα λαβὼν ἐκ τούτου τοῦ σιδήρου λίτραν α', ἔμβαλε ἐν τῷ ὄξει, καὶ τίθει πεφιμωμένως ἐν ἡλίῳ, καὶ ἕασον ἡμέρας λ' καὶ τῇ ἐμπροθέσμῳ, ἔχε εἰς τὰς δηλουμένας σοι χρεῖας. ΜΟΛΥΒΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. — Λαβὼν λιθαργύρου λίτραν α', στίμμεως λίτρας τὸ ἥμισυ, νίτρου ἀλεξανδρίνου ς θ', λειοτριβήσας ὁμοῦ, ἐπίρρανον αὐτοῖς ἔλαιον· καὶ βάλε εἰς χώνην, καὶ εὐρήσεις μόλυβδον τὸν ἀναζητούμενον. Ὅταν δὲ ἴδης καπνὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ τῆς καμίνου καὶ τῆς χώνης κάτωθεν, ὑποσυρίζοντος τοῦ συνθήματος, νόει ὡς κατεσπᾶσθη. ΠΕΡΙ ΑΡΑΙΩΣΕΩΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΥ. — <Λαβὼν> ἀσβέστου μέρος α', λῦσον οὐρῳ, ἢ ὄξει· καὶ στυπτηρίας μέρος α' καὶ λαβὼν τὸ ὕδωρ ἔχε ἰδίᾳ· καὶ λαβὼν λύχνον, πλάτυνον αὐτοῦ τὴν ἐπάνω ὀπὴν· καὶ θεῖς τὰ κρυστάλλια, πώμασον ὀστράκῳ τὸν λύχνον, καὶ τίθει ὑπὸ μέσων καρβῶνων, καὶ ἄψον. Καὶ ὅταν ἴδης τὸν λύχνον ὡς πῦρ, ἄνοιξον τὸν λύχνον, καὶ κένωσον τὸν λίθον εἰς τὸ ὕδωρ τῆς ἀσβέστου καὶ στυπτηρίας, καὶ ἀραιοῦται· καὶ ὅταν ψυχῶσι, κατάμαζον ράκει. [25]

2 360 ΑΛΛΗ ΑΡΑΙΩΣΙΣ. — <Λαβὼν> θεῖον καὶ ἄσβεστον, καὶ στυπτηρίαν σχιστὴν, χρῶ ἡμέρας γ'· καὶ θερμάνας ἀνθρακιᾶ, βάπτε ἡμέραν μίαν, μᾶλλον δὲ μετὰ μίαν ἡμέραν. ΑΛΛΩΣ. — <Λαβὼν> χυλὸν πράσου μετὰ ὄξους, ἡμέρας γ' ἕα συμπιεῖν καὶ στυπτηρίαν στρογγύλην· καὶ βαλὼν τὸν λίθον, δίδου βράσματα δύο, καὶ ἕα διανυκτερεῦσαι· τῇ δὲ ἐξῆς ἀπόκλυζε, καὶ χρῶ. ΑΛΛΩΣ. — Βαλὼν εἰς βατάνιον τοὺς λίθους, ἐπιπώμασον καὶ δίδου ὅπηθῆναι ὀλίγον· εἴτα ἀναπωμάσας τὸ βατάνιον, ἐπῆχε ὄξος καὶ στυπτηρίαν· καὶ ἔτι θερμοῦ ὄντος τοῦ λίθου, ἔμβαλε εἰς οἶον βούλει χρῶμα. ΠΟΙΗΣΙΣ ΛΙΘΟΥ ΑΕΡΙΤΟΥ. — Λαβὼν λίθον ἀερίτην, ἀραίῳ οὕτως· λαβὼν σκόροδα, λείωσον καὶ ἔγκρυσον τὸν λίθον ἡμέρας ζ', εἴτα εἰς ἀνθρωπίνην κόπρον ἡμέρας γ'. Ἐπειτα ποιήσας γυργάθιον ἀπὸ τριχῶν ἱππείων, ἔνθες τὸν λίθον· καὶ λαβὼν κογχύλην, βάλε εἰς χύτραν καινὴν πλήσας ἀπὸ τῆς κογχύλης, καὶ χάλα τὸν λίθον ἀπηρωρημένον· καὶ ἐπιπωμάσας ἀσφαλῶς, ἔνθες ἐν θερμοσποδιᾷ ἀδιαλείπτως ἐπὶ ἡμέρας γ'· καὶ ἄρας, εὐρήσεις τὸν λίθον ψυγένητα ὅμοιον ὑακίνθῳ λίθῳ ἀληθινῷ. ΣΜΑΡΑΓΔΟΥ ΠΟΙΗΣΙΣ. — Λαβὼν χαλκοῦ κεκαυμένου ἰόν, καὶ ἔλαιον δάδινον, καὶ ὀλίγον ἰνδικόν, καὶ χρυσοκόλλης καὶ ἐλυδρίου μέρη γ', ἔμβαλε ἐντὸς τοῦ ἄγγους ἔνθα τὸ ἔλαιον, καὶ ἔψει μαλθακῷ πυρὶ ἐπὶ ἀνθράκων. Ἐπειτα ἀνεθέντος τοῦ ἐλυδρίου, μετὰβαλε διηθήσας ὀθόνην, καὶ ἐπίθες εἰς

αὐτοματάριον, καὶ ἔασον χωνεύεσθαι ἐπὶ ὥρας ἕξ, καὶ κατενέγκας, εὐρήσεις αὐτὸν καιόμενον. ΣΚΩΡΙΔΙΟΥ ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΜΑΡΙΑΝ. — Λαβὼν χαλκοῦ κεκαυμένου μέρος α', κουφολίθου μέρος α', συλλείψον ὁμοῦ· καὶ λαβὼν μόλιβδον τὸν ἀπὸ λιθαργύρου καὶ στίμμεως, φρύξον τὸν μόλιβδον καὶ συλλείψον ἀμφοτέρα νιτρελαίῳ, καὶ χώνευσον ἕως ὁμορρευστήσωσι· καὶ στόχασαι τὸν μόλιβδον, καὶ ἄρας ἔχε· εὐρήσεις γὰρ κόκκινον. ^[25]

2 361 Εἴτα λαβὼν ἀργυροκοράλλου μέρη δ', χρυσοκοράλλου μέρος α', ὁμοῦ χωνεύσας, ἔασον ἐψηθῆναι, καὶ εὐρήσεις ὁ βούλει. Ο ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ ΑΡΑΙΟΥ ΤΑΙ, ΚΑΙ ΟΥ ΡΗΓΝΥΤΑΙ ΟΥΤΩΣ. — Λαβὼν ὡοῦ τὸ λευκόν, καὶ κουφολίθου, ποίει γλοιοῦ πάχος, καὶ κατάχριε τοὺς λίθους, καὶ ἔνδυσον εἰς ὀθόνιον, καὶ ἀπαιώρει ἡμέρας γ'. Εἰς τὸ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΤΟΝ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΝ ΑΠΑΛΟΝ. — Λαβὼν θύννων γάρως, καὶ ὀπὸν κυρηναϊκόν, καὶ ὄξος, βάλε τὸν λίθον, καὶ ἔασον ἡμέρας ε'· ἢ βάλε εἰς βατράχιον ὄξος λευκόν· εἴτα ἔμβαλε τοὺς λίθους ἐν ὑάλῳ. ΒΗΡΥΛΛΟΥ ΠΟΙΗΣΙΣ. — Λαβὼν τὸν κρύσταλλον, αἶρε θριζί· καὶ ἀπαιώρει εἰς ἄγγειον ἔχον οὔρον ὄνου θηλείας, ὃ οὐ χρή ἄπτεσθαι αὐτόν. Ἀπαιωρεῖσθω οὖν ἡμέρας τρεῖς. Ἔστω δὲ πεφιμωμένον τὸ σταμνίον. Εἴθ' ὕστερον αὐτὸν ἐπιτίθει πυρὶ μαλθακῷ ἐψῶν, καὶ εὐρήσεις βήρυλλον ἄριστον. Πρόστυφε δὲ διὰ θείου καὶ ἀσβέστου, καὶ στύψει βαλὼν εἰς χωνίον μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς χώνης· καὶ ἐγκρύψας αὐτὸν τῇ χώνῃ ὅσον βούλει, μὴ ἀπτομένους τοῦ ὀρτράκου μήτε ἀλλήλοις, κάλυψον μεθ' ἐτέρας· καὶ περιπηλώσας ἀσφαλῶς, ὅπτα νυχθήμερον ἔν. Ὑάκινθον εἰ βούλει λυχνίτην ποιῆσαι, σκεύαζε ξηρίον οὕτως. Χαλκίτου μέρη γ', μίσυος μέρη γ', κόκκου γαλακτικοῦ μέρος α'· μίξας, χρῶ, ὡς προείρηται, ἐν τῇ χώνῃ στρωννύων καὶ ἐπιστρωννύων, καὶ ὀπτῶν ὥρας γ'. ΛΙΘΟΥ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΥ ΚΑΘΑΡΣΙΣ. — Λαβὼν τοὺς λίθους, βάλε εἰς γύργαθον, καὶ τίθει εἰς χαλκεῖον βαλανείου, καὶ ἔασον ζέννυσθαι ἡμέρας ζ'· καὶ ὅταν καθαρῇ, λαβὼν τίτανον θερμὴν, φύρασον οὔρῳ, καὶ ἔγκρυψον τὸν λίθον· καὶ ἔασον στυφθῆναι ἐπὶ ὥρας γ', ἄλλοι δὲ ἡμέρας ζ'. Καὶ ἐὰν μὴ καθαρῇ, πάλιν ἔγκρυβε, καὶ μετὰ τὸ ἀποκαθαρθῆναι, βάπτε εἰς ὃ βούλει χρῶμα. ΑΡΑΙΩΣΙΣ ΛΙΘΩΝ. — Λαβὼν τέφραν συκῆς, καὶ τέφραν δρυῖνῃν, καὶ χοίρου κόπρον ξηρὰν ἐξίσου, καὶ φυράσας μετὰ λευκοῦ τοῦ ὡοῦ, βάλε εἰς χωνίον, καὶ περιπηλώσας τὰς ἀρμονίας, πύρῳσον πολὺ ἔχοντα τὸν λίθον, καὶ οὕτως ἄρας θερμὸν, ἔμβαλε εἰς τὴν βαφήν. ^[30]

2 362 ΑΡΑΙΩΣΙΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΥ. — Λαβὼν ἀσβέστου μέρος α', λῦσον ὕδατι ὡοῦ, καὶ λαβὼν καθαρὸν τὸ ὕδωρ τῆς ἀσβέστου, ἔχε ἐκ μέρους. Εἴτα λαβὼν στυπτηρίας σχιστῆς μέρος α', μίξον τῷ ὕδατι τῆς ἀσβέστου, καὶ συμμίξας, ἔχε τοῦτο τὸ ὕδωρ ἐκ μέρους. Εἴτα λαβὼν λύχνον, πλάτυνον τὴν ἐπάνω αὐτοῦ ὀπὴν, ὡς ἂν δυνηθῇς συνθεῖναι τὰ κρύσταλλα. Εἴτα συνθεῖς, πώμασον ὀστράκῳ τὸν λύχνον, καὶ κάθισον μέσων καιομένων καρβῶνων. Καὶ ἐπὰν ἴδῃς τὸν λύχνον ἀνάψαντα ὡς πῦρ, διάνοιξον τὸν λύχνον, καὶ κένωσον τὰ γλυμμῖδια εἰς τὸ συντεθειμένον ὕδωρ τὸ ἀπὸ τιτάνου καὶ στυπτηρίας, προθερμάνας τὸ ὀστράκινον ἄγγος. Εἴτα ἐπίβαλον τὸν ἰόν, λελειωμένον πάνυ, καὶ κίνει ὥστε ἐνωθῆναι ὁμοῦ πάντα. Εἴτα ὀλίγον τοῦ ἰνδικοῦ ἐπίβαλε, καὶ τὴν χρυσόκολλαν, τριπλασίαν τοῦ ἰνδικοῦ. Εἴτα θέρμανον τῇ πύρᾳ, στρέφων τριχολαβίδι, καὶ ἔασον εἰς τὸ φάρμακον. ΑΛΛΩΣ. — Λαβὼν στυπτηρίας μέρος α', χαλκοῦ κεκαυμένου μέρη ε', ἰοῦ μέρη δ', τρίψας ὄξει, ποίει πάχος μέλιτος, καὶ ἔνθες τὰ λιθάρια, καὶ ἔασον ἡμέρας ζ', καὶ ἔσται. ΣΜΑΡΑΓΔΟΥ ΠΟΙΗΣΙΣ. — Βρέχε στυπτηρίᾳ ὑγρᾷ ἐπὶ ἡμέρας γ'· ἐπανελόμενος βικίον μετὰ ὄξους, καὶ ἔψει ξύλοις ἐλαῖνοις μαλθακῶς, καὶ ἔασον ἀποψυγῆναι· καὶ ἀνελόμενος, βάλε εἰς ἔλαιον ἐξιωμένον ἐν αὐτῷ κυπρίου χαλκοῦ, καὶ ἔασον ἐπὶ ἡμέρας ἕξ. ΑΛΛΩΣ. — <Λαβὼν> χρυσόκολλας ἀρμενιακῆς ἐξίου οὔρῳ ἀφθόρου παιδὸς ἡμέρας β' κοτύλῃ, χολῆς ταυρίας μέρη β'· ἔμβαλε εἰς χυτρίδιον, καὶ περιπηλώσας, ἔψει ἐλαῖνοις ξύλοις ἐλαφρῶ πυρὶ ἐπὶ ὥρας ἕξ. Οἱ δὲ λίθοι ἔστωσαν ἀπὸ κρυστάλλου. ΥΑΚΙΝΘΟΥ ΠΟΙΗΣΙΣ. — Λαβὼν ἄνθος ὑάκινθου, βρέξον γάλακτι βοεῖῳ ἡμέραν α', καὶ τρίβων, παρέχε ὕδωρ ἐκ σιδίῳ βεβρεγμένων ὀμβρίῳ ὕδατι, καὶ μίγνυε χρυσόκολλᾳ. ^[25]

2 363 Εἰ δὲ πορφυρᾷ θέλης βάψαι, κυπρίου χαλκοῦ ρίνισμα συλλείωσον. Εἰ δὲ χρυσοφανῇ, μολύβδου γῆν σύμμιγε, ἢ πράσου χυλὸν μετὰ χρυσοκόλλης. ΠΩΣ ΔΕΙ ΠΟΙΗΣΑΙ ΤΑ ΥΠΟΛΕΥΚΑ ΛΙΘΑΡΙΑ ΕΡΥΘΡΑ. —Στυπτηρίαν ὕδατι ζέσας σὺν τῷ λίθῳ, καὶ κόκκον μετὰ ὄξους, θερμάνας εἰς καινὴν χύτραν, μετὰ τὸ ψύξει τὸν λίθον ἐκ τῆς στύψεως, ἔμβαλε ... ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΥ ΣΤΥΨΙΣ. —Θεῖον, καὶ ἄσβεστον, καὶ στυπτηρίαν σχιστὴν χρῶ τρίτον, καὶ ἕασον ἡμέρας θ', καὶ θερμάνας ἐπὶ ἀνθρακιᾷ, βάπτε μετὰ ἡμέραν μίαν. ΑΛΛΩΣ. —Στυπτηρίαν βρέξον ὅξει ἐπὶ ἡμέρας ζ', καὶ οὕτως λαβὼν ἀναγαλλίδος τῆς τὸ κυάνεον ἄνθος ἐχούσης, καὶ ἀειζώου, καὶ τιθυμάλλου χυλόν· καὶ χρυσοκόλλην (?) ἐπὶ μαλθακοῦ πυρὸς ἔψει· ἔπειτα ἔμβαλε τὸν λίθον. ΣΕΛΗΝΙΤΟΥ ΠΟΙΗΣΙΣ. — 〈Λαβὼν〉 χολῆς θαλασσίας χελώνης Ϝ δ', χολῆς αἰγὸς Ϝ β', ἰοῦ καθαροῦ Ϝ ζ' ἢ γ', ἔμβαλε τοὺς λίθους διισταμένους ἀπ' ἀλλήλων· καὶ περιπήλωσον τὴν χύτραν, καὶ δὸς ὀπτᾶσθαι εἰς φοῦρνον. Ἐπειτα ἐκβαλὼν καὶ ψύξας, βάλε εἰς ἀγγεῖον κυπρινέλαιον ἐπὶ ἡμέρας ιε', διόλου δὲ εἰς ἔλαιον σπάνιον. ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ Εἰς τὸ ΒΑΨΑΙ ΛΙΘΟΝ ΕΡΥΘΡΟΝ. —Λαβὼν ρίνισμα ἀπὸ χρυσοῦ καθαροῦ μερίδα α', καὶ μαγνησίαν καλὴν μέρος α', καὶ ἀρσενικὸν ἐρυθρὸν μέρος α', σῶρι χρυσίζον μέρος α', τρίψον ἕκαστον ἰδίᾳ, καὶ σεῖσον πανίῳ μεταξωτῷ· καὶ ἕασον ὁμοῦ, καὶ τρίψον πάλιν, καὶ σεῖσον εἰς μεταξωτόν· καὶ φύρασον οὖρῳ βοεῖῳ πρωίμως συνηγμένῳ, καὶ κρίσον τὸν λίθον, καὶ ἕασον στεγνῶσαι. Ἐπειτα τίθει τὸν λίθον εἰς χώνην μικράν, καὶ ἐπάνω τοῦ λίθου ἐτέραν χώνην, καὶ κρίσον τὰς ἀρμονίας καλῶς, καὶ θές τὸ χωνίον εἰς καμινάριον μικρὸν, καὶ ἀναπτέσθω ἡμέρας β' ἀκαταπαύστως. [25]

2 364 Ἦεστω ἡρέμα τὸ πῦρ ἀπτόμενον· καὶ ἕασον ψυχρανθῆναι μέχρι τῆς ἐπιούσης ἡμέρας· μέλλεις γὰρ εὐρεῖν ἐρυθρὸν οἶον βούλει. Τέλος.